

Publicerad 2013-09-02 23:51 av Ericafika

Som den mest naturliga saken i världen

Som den mest naturliga saken i världen satte du dig där. Mittemot mig. Åtta månader senare.

För nio månader sedan stal du min uppmärksamhet och värmdes mitt stelfrusna hjärta med händerna. Stundtals varsamt, stundtals obetänksamt. Slog åkarbrasor om mitt intellekt, la nejlikor i mitt hår och skänkte ett krya på dig under min feberstinna julafton. Orsakade mig ofrivilliga leenden bland staplar av böcker och när tiden var inne och osäkerheten börjat försvinna nämnde du som i förbifarten att du snart skulle åka.

En månad senare - för åtta månader sedan - planerade jag att vara arg på dig hela kvällen. Vem trodde du att du var och varför lärde du känna mig. Vad skulle det tjäna till. Så oemotståndlig hade jag knappast varit. Eller hade jag? För det var ju du, när jag hakade fast i dig på avsatsen bredvid trappan och inte kom loss. När jag äntligen, ännu en gång, blev fastkedjad, låst och bommad i dina ögon, de isigaste jag mött. Och du förstod nog varför jag sa någonting om att du var dum men som tur var förstod du också, av mitt fåniga leende att döma, att det inte var mer långvarigt än att det gick att botgöra med en kram. Eller två. Det var ju fortfarande vinter och det hade aldrig förut varit så kallt i skolans pub.

Någon timme senare, i väntan på tunnelbanan som skulle ta oss hem till två varsina hem, flätade jag samman våra vinterjackor till en. Försökte sluka dig i en kokong så att du inte skulle kunna åka. Så att du åtminstone skulle behöva vänta på våren. Men tunnelbanan kom alltför fort och plötsligt gick jag av, och du stod kvar. Du åkte vidare till Brommaplan. Dagen efter, alldeles för långt bort.

Åtta månader senare. Idag. När jag inte längre kunde frammana dina ögon för mitt inre, än mindre din röst, var du plötsligt där i ögonvrån. Du var här igen och jag hade ju tänkt, drömt och fantiserat om att du skulle vara det en dag. Hur vi skulle mötas i korridoren, hur jag aldrig riktigt kunde bestämma mig för exakt hur vi skulle hälsa. Vad vi skulle göra och säga, närmast. Vilka vi skulle komma att ha blivit. Och bli.

Du stod tjugo meter framför mig och jag skakade som ett asplöv och insåg att det är såhär som man i hela friden vet. När tiden är inne och osäkerheten tar över hela ens kropp, då vet man.

Mina händer blev varma, fötterna bortdomnade och jag etsade fast blicken på datorn framför mig. Allt mod bortfluget, liksom blodet från mitt huvud. Jag vet inte hur länge jag koncentrerade mig på skärmen, vet inte när du såg mig, men plötsligt var du där. Plötsligt oroväckande nära i ögonvrån i sällskap av två kompisar. Och så saktar ni in, avstannar, precis vid mitt runda bord. Bland alla andra bord, bland alla andra människor, och asplövet tvingas lyfta blicken. Möta din. Med ett leende. Och ett leende tillbaka. Någon sorts nick medan du fortsätter att prata med kompisarna och sedan, som på en given signal, efter ett outtalat medgivande, enligt en självklar överenskommelse, kränger du sakta av dig jackan och hänger den på stolen mittemot min. Som i förbifarten. Som den mest naturliga saken i världen. Killarna avlägsnar sig, som på regissörens begäran, och vi är ensamma. Bland alla andra. Vid samma bord, mellan samma två par ögon, och med fåniga leenden. Du med din tand som är något kortare än de andra. Jag med blodröda läppar. Jag

lyfte handen och tog sakta ur mina hörlurar. En i taget.

Hej.

Åtta månader senare. Som den mest naturliga saken i världen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ericafika med Poeter.se id #43843 innehar upphovsrätten